

Derimod savnes i den eksisterende planlovgivning aktive midler til gennemførelse af den planlagte udvikling og vækst af vore byer. Eller sagt på anden måde: reglerne er utilstrækkelige til at imødekomme kommunernes behov for på et tidligt tidspunkt at kunne skaffe sig rådighed over den jord, der er nødvendig for den kommende byudvikling. Derved øges risikoen for en spredt og tilfældig byudvikling. En sådan spredning vil betyde fordyrelse og forringelse af byggemodning, transport og anden bymæssig service.

Ud over det omtalte hensyn til en bedre byplanlægning med lavere omkostninger til bygge- og bymodning spiller også andre faktorer ind. Det må således fremhæves, at samspillet mellem arealplanlægningen og den kommunale langsigtede økonomiske planlægning let slås i stykker, hvis arealplanlægningen ikke kan realiseres som forudsat. Dette kan f. eks. ske, fordi kommunalbestyrelsen ikke i fri handel kan erhverve et areal, der er påtænkt til byudvikling. Bebyggelsen må da finde sted andetsteds, oftest med deraf øgede bygge- og bymodningsudgifter eller med et ringere serviceniveau for borgeren. I begge tilfælde er konsekvensen, at kommunalbestyrelsens arbejde med den økonomiske planlægning vanskeliggøres.

Hertil kommer, at det for borgeren og kommunalpolitikeren må synes urimeligt, at en planlægning, der er tilvejebragt under hensyn til kommunens økonomi, med offentlighedens medvirken og af folkevalgte lokale organer, fortsat skal kunne fordyres og forsinkes af mangel på egnede virkeliggørelsesmidler.“

Lovforslaget var en genfremstættelse fra 1. samling (se A. II, 1. saml., nr. 43).

Ved lovforslagets 1. behandling tog ordførerne for FP, V, KF, CD afstand fra lovforslaget, og der blev bl. a. henvist til, at såfremt dette ekspropriationslovforslag blev vedtaget i folketinget, ville det være muligt for 60 medlemmer af tinget at bringe grundlovens § 73, stk. 2, i anvendelse, således at lovforslaget først kunne indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted og forslaget er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.

Under udvalgsbehandlingen fremsatte ministeren ændringsforslag til § 1, hvorefter ekspropriationsadgangen skulle knyttes til kommuneplaner og de såkaldte § 15-rammer.

Ved 3. behandling blev forslaget med ministerens ændringsforslag vedtaget med 93 stemmer mod 73 (V, KF, CD, FP og KrF).

Efter lovforslagets vedtagelse har mere end en trediedel af folketingets medlemmer i henhold til *grundlovens § 73, stk. 2*, krævet, at *forslaget først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted* og forslaget påny er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.

I skrivelse af 7. juni 1977 til folketingets formand meddelte statsminister Anker Jørgensen, at lovforslaget i overensstemmelse hermed ikke ville blive indstillet til stadfæstelse (F. sp. 5871).